

Chương 6

Xa Cách Gặp Lại

Từ Tịch Tịch gặp lại Chu Mịch ở quán trà sữa ở trên quảng trường, bên cạnh còn có quả bóng cá nhỏ, con gái Chu Mịch, Chu Tịch Tịch. Đây là một vở hài kịch sao, lúc Từ Tịch Tịch uống rượu say thường mắng: “Bà đây đã sống hai mươi mấy năm, diễn tuồng cũng đã hai mấy năm, mẹ nó, quá mệt mỏi rồi.”

Nhưng hôm nay cô mới phát hiện, ông trời là một đạo diễn cố chấp, luôn tạo ra những tình huống cầu huyết buộc cô phải tiếp tục diễn.

“Chào anh.” Từ Tịch Tịch suy nghĩ một hồi, chỉ nói ra được một câu như vậy. Cô còn biết nói cái gì đây, chẳng lẽ bảo cô đứng trước mặt bạn nhỏ này, hỏi Chu Mịch tại sao lại thất hứa, tại sao lại không đợi cô?

“Ừ, chào em.” Chu Mịch giống một cái Repeater, chỉ biết lặp lại lời của Từ Tịch Tịch.

“Tịch Tịch, trà sữa xong rồi này.” Chủ quán kêu lên, cắt đứt tình trạng lúng túng. Cả hai “Tịch Tịch” cùng quay đầu lại, đi lấy trà sữa của mình, chỉ khác là, một người thì tự đi, người còn lại thì được bế đi.

Từ Tịch Tịch giành trả tiền, coi như là mời người bạn nhỏ, nhân tiện cũng mời Chu Mịch. Lúc còn đi học, Chu Mịch mời cô ăn cơm không ít lần, hôm nay, coi như cô đã đền đáp anh được một chút, tiêu tiền cho con gái nhỏ của anh.

Ba người ngồi trên ghế ở quảng trường, mỗi người cầm một cốc trà sữa trên tay, người không biết nhất định sẽ nghĩ bọn họ là một gia đình. Một gia đình, có ba, có mẹ, có con gái, thật là tuyệt vời. Nhưng hiện thực làm sao có thể có điều hoàn mỹ như vậy được.

“Con gái anh thật đáng yêu.” Từ Tịch Tịch vuốt ve bàn tay cô bé, cười nói.

Chu Mịch xoa đầu con gái: “Tịch Tịch, gọi dì đi.”

Chu Tịch Tịch ngẩng đầu kêu một tiếng, sau đó lại tiếp tục uống trà sữa, cố gắng hút hết trân châu ở trong cốc.

“Cô bé cũng tên là Tịch Tịch?”

“Đúng vậy.” Chu Mịch nhìn cô, thờ dài một tiếng, nói: “Anh nghĩ em sẽ hiểu được, anh lấy cái tên đó là có ý gì.”

Từ Tịch Tịch dĩ nhiên là hiểu rõ, nhưng Từ Tịch Tịch lại không thể hiểu được, nếu anh ta luôn nhớ cô, tại sao lại kết hôn nhanh như vậy, cô bé đã lớn thế này, có nghĩa sau khi tốt nghiệp không lâu, anh ta đã kết hôn.

Hiện tại anh ta nói điều này còn có tác dụng sao? Cũng không thể đem Chu Tịch Tịch nhét lại vào bụng của mẹ cô bé, rồi bắt Chu Mịch ly hôn với vợ anh ta, sau đó quay trở về theo đuổi Từ Tịch Tịch được. Huống hồ, Từ Tịch Tịch cũng không phải là quá thích anh ta, chẳng qua chỉ là cảm thấy anh ta không tệ.

Chu Mịch cũng cảm thấy giật mình với lời vừa nói ra, có chút xấu hổ, đành nói lảng sang chuyện khác: “Còn em, sao lại tới đây? Em đi dạo cùng với chồng sao?”

“Anh nhìn thấy em có điểm nào giống với người đã kết hôn?” Từ Tịch Tịch giơ tay trái của mình lên, quơ quơ ở trước mặt anh ta, trên đó không có chiếc nhẫn nào.

Chu Mịch giật mình, vò đầu: “Lúc gần tốt nghiệp đại học, anh nghe nói có một ông chủ lớn theo đuổi em, mỗi ngày đều tới cổng trường đón em, anh cho rằng em sớm đã kết hôn rồi.”

“Ha ha ha.” Từ Tịch Tịch nghe những lời này, chỉ cảm thấy rất buồn cười, “Anh nghe ai nói, đó chỉ là tin đồn.” Từ Tịch Tịch cô mặc dù không thiếu người theo đuổi, nhưng đều là người trẻ tuổi, hoặc thành phần trí thức. Ông chủ lớn, cô chưa từng gặp qua, ông chủ lớn tìm đến cô, có vợ có con, bọn họ chính là muốn ghép cô vào chức nhân tình.

Từ Tịch Tịch tự nhận mình là một người yêu tiền, nhưng không phải không cần mạng. Tiền tài của những ông chủ kia có thể làm cô động lòng nhưng nghĩ tới móng vuốt đằng sau ông ta, cô liền mất hết hứng thú. Cô không phải loại người có thể bị nhốt giống chim Yến.

Chu Mịch vẫn chưa tin lời cô, nghiêm túc nói: “Không phải chỉ là nghe người khác nói đâu, anh tận mắt nhìn thấy, một chiếc BMW 7 Series đậu ở trước cổng trường, một lúc sau em đi tới ngồi vào xe đó.”

Từ Tịch Tịch nghe anh ta nói như vậy cũng có chút mơ hồ. Mặc dù cô có rất nhiều bạn khác phái, nhưng người có tiền như Chu Mịch nói, cô không thể không có ấn tượng nào được.

“Em thực sự không nhớ ra, người đó trông như thế nào?”

“Anh chưa nhìn thấy người đó, lúc đó, tầm 5 giờ, em tan học, chiếc xe kia đậu ở cổng trường chờ em.”

Từ Tịch Tịch uống một hơi hết cốc trà sữa, suy nghĩ những lời Chu Mịch nói, cuối cùng cũng nghĩ ra: “A, người đó, trời ạ, đó là chú của em, chú ruột.”

“Chú của em không có việc gì làm hay sao mà mỗi ngày đều tới đón em?”

“Khi đó, con trai của chú em, em họ của em đang học cấp ba, chuẩn bị tới kỳ thi đại học. Vì vậy chú ấy nhờ em kèm cho nó, nhân tiện cũng trông nom nó một chút, chú thím em không có thời gian chăm sóc nó.”

Cuối cùng mọi chuyện cũng sáng tỏ, nhiều năm qua chuyện đó vẫn là vết sẹo trong lòng anh, anh luôn nghĩ rằng anh không thua người kia, mà thua tiền tài của người đó, nhưng bây giờ anh hiểu rằng, anh đã thua chính bản thân mình. Từ Tịch Tịch chưa kết hôn, nhưng anh đã có Tiểu Tịch Tịch, cuộc đời anh từ nay sẽ không còn liên quan tới Từ Tịch Tịch nữa.

Hai cô gái, vì lời cá cược mà chủ động xuất quân, đi xem mắt một lần, chỉ tiếc là kết quả đều bằng không, trò chơi bắt đầu lại. Hai người lại cùng đứng ở vạch xuất phát.

Vệ Lan thất bại tương đối sớm, lại có mẹ Vệ hỗ trợ vững chãi ở phía sau nên rất nhanh cô liền có đối tượng hẹn hò mới. Lần này mẹ Vệ rất cẩn thận, sợ lại gặp phải kẻ lừa đảo, bà đã điều tra rất kỹ lưỡng tài sản của đối phương. Ngay cả trước nhà anh ta có bao nhiêu con chó gác cửa cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sau khi mẹ Vệ cảm thấy chắc chắn 100%, mới giới thiệu anh ta cho Vệ Lan.

Có câu nói, “Nhất hồi sinh, nhị hồi thực¹”. Vệ Lan đã xem mắt một lần, cô nghĩ lần này chỉ cần tùy tiện ăn diện một chút, sau đó tới chỗ hẹn.

Địa điểm hẹn lần này không giống lần trước. Ba Vệ được tặng hai tấm vé ca nhạc, nghệ sĩ biểu diễn cũng khá nổi tiếng, Vệ Lan cùng anh chàng kia cùng nhau đi xem. Người trẻ tuổi, ra ngoài tham gia hoạt động coi như bồi dưỡng tình cảm. Mẹ Vệ cũng nghĩ như vậy.

Đến ngày hẹn, đối phương lái xe tới đón Vệ Lan. Hai cô bạn kia vẫn như cũ, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, núp sau rèm cửa nhìn lén. Điều họ quan tâm nhất chính là diện mạo của anh chàng kia, chỉ tiếc là anh ta không ngẩng đầu lên, vì vậy bọn họ không thể nhìn rõ, chỉ thấy thân hình anh ta rất gầy, từ trên cao nhìn xuống giống như cây sào phơi quần áo. Từ Tịch Tịch cá bốn phần là thất bại. Cô cho rằng đàn ông không nên quá béo nhưng cũng không nên quá gầy, như thế so với phụ nữ không phải quá mong manh sao, còn gì là chí khí đàn ông.

Nhìn người xong chuyển qua nhìn xe, Đường Tiểu Mạn không nhìn rõ dáng xe nhưng cô nhìn thấy logo NISSAN, mỉm cười nói: “Cùng một công ty sản xuất, đáng tiếc thấp hơn một bậc. Mẹ Vệ chọn con rẻ chắc theo tiêu chí lái xe Nissan nha.”

Hai cô gái nhìn nhau cười, anh chàng kia qua miệng các cô liền đổi tên thành Nissan.

“Cậu nói xem mấy giờ cậu ấy về nhà?” Từ Tịch Tịch cười gian xảo.

“Mặc kệ cậu ấy mấy giờ về, không về thì càng tốt, như vậy chẳng phải trực tiếp thắng cậu luôn sao.” Đường Tiểu Mạn reo lên một tiếng chiến thắng, lắc hông đi vào bếp tìm đồ ăn.

Để lại Từ Tịch Tịch đứng một mình hờn dỗi, làm mặt quỷ sau lưng cô, cũng không còn cách nào khác, bất thành linh như thế bảo cô kiếm đâu ra đàn ông.

Đợi cả buổi tối, mãi cho đến hơn mười giờ, Vệ Lan mới về nhà. Lần này Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch đối xử với cô còn cao cấp hơn. Chính là cô vừa bước vào cửa lập tức bị bọn họ lôi vào ghế sofa, thời gian bất quáí bắt đầu.

“Nhu thế nào?” Họ đồng thành nói, sau đó lại lườm nhau một cái, “Hừ” quay đầu đi chỗ khác.

Vệ Lan nhìn điệu bộ của hai cô, chỉ cảm thấy buồn cười, đột nhiên thở dài một tiếng, tiện tay ném cái gối ôm một bên. Làm đổ kệ trang trí nhỏ của Từ Tịch Tịch, nhưng cô cũng chỉ liếc mắt một cái, không thèm để ý tới, tâm trạng lúc này của Vệ Lan mới là quan trọng nhất.

Đường Tiểu Mạn nhanh chóng vào bếp mang ra một cốc sữa tươi, Vệ Lan cầm lấy, uống một hơi hết nửa cốc, “Cạch”, cô đặt cốc xuống bàn, tay phải run rẩy không ngừng, đây chính là dấu hiệu bắt đầu lên tiếng. Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn đã sớm biết thói quen này của cô, lúc kích động cảm cũng không ngăn được.

“Mình sắp phát điên rồi.”

Vừa nghe thấy như vậy, hai cô nhìn nhau cùng cất tiếng hỏi: “Anh ta làm cậu kiệt sức sao?”

“Phi.” Vệ Lan phun hết sữa ra, kêu lên, “Các cậu có thể nghiêm túc một chút được không, nghe mình nói đây.”

Đường Tiểu Mạn làm bộ an ủi cô, xoa đầu cô, nói: “Được được, nghe cậu nói, ngoan, nói đi.”

Vệ Lan bắt đắ dĩ cúi đầu xuống, lại ngẩng lên nói: “Người đàn ông kia, cả buổi tối nói không quá mười câu. Mình tự hỏi anh ta có phải là bị câm không. Anh ta tốt nhất một chữ cũng đừng nói, như vậy ít ra mình còn xem anh ta là người khuyết tật mà đồng cảm.”

Từ Tịch Tịch chưa từng thấy qua bộ dạng này của Vệ Lan, vỗ tay nói: “Không ngờ cậu cũng có lúc nói nhiều như vậy, chỉ một người đàn ông mà có thể bức cậu thành ra thế này, mình rất tò mò.”

“Mình cũng vậy.” Đường Tiểu Mạn gật đầu phụ họa.

“Tốt nhất các cậu không nên biết, không hiểu sao lúc chuẩn bị đi mình lại hưng phấn như vậy, ngồi nghe anh ta hát cả buổi, người trên sân khấu hát cái gì mình cũng không nghe rõ.” Vệ Lan đứng dậy vuốt tóc mình, muốn nổ tung phòng khách, “Trời ạ, làm sao mình lại gặp phải cực phẩm như vậy.”

“Không phải anh ta hát theo ca sĩ trên sân khấu đấy chứ?”

“Không sai.”

“Cái gì.” Đường Tiểu Mạn xem thường, “Anh ta có thể hát cho cậu nghe cả buổi tối, sắp tổ chức được buổi biểu diễn rồi.”

“Vâng, nếu anh ta thực sự tổ chức hoà nhạc thì mình đúng là không còn gì để nói, hát cả buổi tối không có câu nào đúng giai điệu. Cậu có thể ngồi nghe được ba tiếng sao?”

Từ Tịch Tịch chán ghét nói: “Hát như vậy còn dám hát trước mặt đối tượng xem mắt, đúng là không biết xấu hổ, mình thật phục người đàn ông này.”

Vệ Lan giận dữ rót một cốc nước, uống hết nửa cốc, trở lại ngồi lên sofa, thờ dãi nói: “Mình cảm giác mình giống như một cái máy ghi âm, ngồi ghi cả một buổi tối, chỗ chết người nhất chính là cái máy ghi âm này chỉ ghi được mà không pause được.”

Đường Tiểu Mạn đang ăn dâu tây, nghe những lời này cười đến phun hết dâu tây trong miệng ra ngoài, Từ Tịch Tịch cùng Vệ Lan không tránh khỏi, hai cô nhảy dựng lên, vừa hét vừa mắng Đường Tiểu Mạn.

Đường Tiểu Mạn vừa cười vừa xin lỗi, Vệ Lan nhớ tới tình cảnh vừa rồi, cơn tức giận lại bắt đầu, làm điệu bộ của anh chàng “Nissan” kia, hét lớn: “A, Dao Lang, Dao Lang đi ra kia, tôi thích nhất Dao Lang.”

Đường Tiểu Mạn còn chưa kịp phản ứng, Từ Tịch Tịch đã cười lăn bò ra dưới bàn trà.

Vệ Lan nghiêng răng nói: “Bộ dáng anh đúng là như vậy, so với gặp được người tình trong mộng còn kích động hơn, sau đó, còn hát bài ‘Sự trừng phạt hấp tấp’, thật là ghê tởm, quá ghê tởm.”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa... Nếu không sẽ xảy ra án mạng đấy.” Từ Tịch Tịch cười đến không thở nổi, cảm cốc nước Vệ Lan đang uống dở lên uống một hơi hết sạch, sau đó mới cảm thấy hít thở được.

“Anh ta làm nghề gì?”

“Bác sĩ, ở bệnh viện thành phố.”

“Không tệ, bác sĩ phẫu thuật sao?”

“Không phải, bác sĩ phụ sản.” Vừa nhắc tới cái này, Vệ Lan lại cảm thấy tức giận, không biết mẹ cô nổi điên cái gì, chọn ai không chọn lại đi giới thiệu cho cô bác sĩ phụ sản.

“Khoa phụ sản? Một người đàn ông lại làm công việc đó, quả nhiên có tố chất.” Đường Tiểu Mạn vỗ vỗ bụng của Vệ Lan, cười nói, “Gả cho anh ta, về sau cậu không cần lo lắng chuyện sanh con.”

Vệ Lan đẩy tay cô ra, thét lên: “Có quý mới gả cho anh ta.”

Từ Tịch Tịch nín cười, cùi chỏ chọc chọc Vệ Lan: “Đưa anh ta tới đây diện kiến bọn mình đi, nếu quả thật không được, lúc đó hẵng nói.”

“Ai muốn gặp anh ta lần thứ hai chứ, nằm mơ.”

“Gặp một lần liền từ chối, mẹ cậu sẽ để yên sao?”

“Cậu cho rằng gặp một trăm lần rồi mới đoạn tuyệt thì mẹ mình sẽ bỏ qua sao. Dù sao mình cũng sẽ không gặp lại anh ta. Nếu bắt buộc phải gả cho anh ta, mình tình nguyện sống cô đơn cả đời.” Vệ Lan hét lớn. Đường Tiểu Mạn bị cô dọa chạy tới che miệng cô lại: “Nói nhỏ một chút, cậu muốn hàng xóm kiến nghị à. Hay muốn tất cả mọi người đều biết cậu quyết ế đến già?”

“Đừng như vậy, để bọn mình gặp anh ta một chút, nếu như anh ta thật sự kỳ cục, bọn mình có thể giúp cậu nói chuyện với mẹ Vệ, để bà ấy không làm khó cậu nữa, đúng không Tiểu Mạn?” Từ Tịch Tịch ném quả bóng cho Đường Tiểu Mạn.

“Đúng vậy, hẹn gặp ở KTV đi, mình rất tò mò với giọng hát ‘thiên phú’ của anh ta.”

“Cậu bị điên à, hôm nay mình đã bị hành hạ một buổi tối rồi, còn muốn mình rủ anh ta đi KTV để nghe anh ta hát.” Vệ Lan thật muốn chui xuống sàn nhà.

“Cậu yên tâm, bây giờ âm thanh của KTV rất tốt, ai cũng có thể hát được. Đến lúc đó, Tiểu Mạn, cậu mang theo chồng sắp cưới đi cùng đi, mình cũng sẽ mang theo một người bạn, người trẻ tuổi cùng nhau hát, nói không chừng, cậu còn có thể phát hiện ra ưu điểm khác của anh ta, đừng vội vàng phán quyết án tử hình như vậy.”

Vệ Lan bình tĩnh lại, mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế sofa, khoát tay một cái, nói: “Tùy các cậu, đến lúc đó đừng hối hận.”

“Tất nhiên sẽ không như thế, đúng rồi, tên của anh ta là gì?”

“Thảm Lai Phong, mình nghĩ là người điên thì đúng hơn.” Con giận của Vệ Lan còn chưa tan, nắm lấy cơ hội mắng thêm vài mấy câu.

Chú thích:

1.Một lần lạ, hai lần quen